

ВЛАДИСЛАВА ВОЈНОВИЋ

ХИЉАДУГОДИШЊИ КРЕДИТ

– Шта је, бре, ово, нигде живе душе! – примедба Саве Лопова, полицајца који је читавог живота мање или више неправедно вукао свој надимак из основне школе у којој је другој деци крао миришљаве гумице, била је наизглед парадоксална јер би се неупућеном посматрачу учинило да наоколо баш има доста живота и вреве. Упркос горућој глобалној економској кризи, леденом локалном социјалном безнађу и хладном зимском дану, и пешаци и бициклисти и аутомобили пролазили су, и на једну и на другу страну, поред локалне, скоро па безимене, али пуне кафане.

– Ко да није 31. децембар! – вајкао се Сава тресући пепео који му се с јефтине цигарете обрушио на свежањ рекламних флајера разних банака у крилу. Банке су нудиле све повољнији од повољнијег кредита, а Сава се упињао да надироди Ирода, тј. да упркос евидентном банкарском лоповлуку смисли како да и сам нешто ушићари. Глатки, шарени папири нису му заштитили тамне панталоне униформе, па је то, крајичком своје брзе здраве памети, узео за лош знак.

– Да л ти људи праве нешто за дочек, да л иду негде, да л шта раде, ево, што лепо не дигну кредит па нек иду у кафану да славе, нек иду у три њихове лепе... – спремио се био Сава да опсује, али се предомислио и отворио прозор на полицијском пежоу. Хладан ваздух надро је унутра, а дим Савине крце, а и опушак који је с палца одапео средњим прстом, појурили су напоље.

– Шљшшшшљјј! – махнуо је руком ка сувозачком прозору Савин колега и даљи зет Дракула и зашиштао кроз стиснуте зубе кроз које је дувало, а и прскало. Седео је за воланом ушущкан у јакну униформе са крагном коју је притискао на уста. И пре него

што је махнуо руком ка прозору, Сава му је одговорио и речју и гестом:

– Добро, добро, иди и ти, бре, у... – опет се био спремио да псује, али је послушно затворио прозор и, као скупочени тениски меч који је могуће пратити за цаба – лево, па десно, па опет лево – наставио да прати саобраћај надајући се некоме кога би могли да зауставе и напишу му било какву пријаву.

Кроз Савин понешто обесхрабрен али ипак пажљив поглед прошла је држећа учитељица његовог сина у шклопоцији коју је возила још од кад је била девојка и коју вероватно није више ни могла да региструје, али њу није могао да заустави из јасних разлога. Онда је прошао попа у својој дизел-аждаји затамњених стакала, много брже од дозвољених 50 km/h јер такав ауто спорије и не може да иде, али ко да зауставља попу. Па је прошла жена доктора Јерковића, ко бајаги fino и полако, а овамо заправо толико полако да је спорашћу и неодлучношћу угрожавала безбедност саобраћаја, сва увезана појасом и идиотски примакнута волану и шофершајбни новог фијата. Госпођу Јерковић теоријски је и могао да заустави јер је седам пута пала на возачком, био јој је у комисији и биће и у следећи четвртак опет, али ко да се качи с доктором, не зна човек кад ће да се разболи.

– Ижжжи ннпоље и жжушттви вишшшљшше нннок! – љутио се Дракула.

Сава је на тренутак помислио како мора бити одвратно љубити се са Дракулом с тим његовим крљетцима од зуба, а онда је одмахнуо главом да му мисли не би отишле куд не треба. Аутомобили су пролазили лево и десно, саобраћај је, заправо, био неуобичајено густ јер су људи обављали последње набавке пред новогодишњи дочек.

– Е, лако је то рећи – филозофски је одговорио Сава на Дракулину препоруку, колико да се врати из својих блудних мисли.

– Ц! – није се сложио Дракула.

– Ахахаха, мислим лако је нормалнима – зацерекао се Сава. – Теби није, не кажем – наставио је да се смејуљи. – Ти не мож ни да зучнеш с тим твојим шкрбамацићима!

– Пчкљјшшш мрррртршљ – промрсисо је Дракула неразумљиву псовку.

– Чекај, ево, шта би ти реко да се то неком другом десило? Шта би реко? Реко би, брате, да тај није читав. Како си мого да одеш код зубара и да остружеш шест зуба, а да немаш пара да ставиш навлаке? Шта си мислио? Да ће цаба да ти стави навлаке? Па, није зубар блесав, а још је и Јерменин, знаш какве су то стипсе. И ко да би блесав човек мого да заврши онолики факултет, знаш ти

колико хемије тамо има? И физике. Ма и математике ја мислим да има, еееј...!?

– Лллло је било – промрсио је Дракула.

– Да, да, било је лето. Не боли толико кад није ладан ваздух. Ал дошла јесен, па дошла зима, знаш како иду годишња доба, учио си из познавања природе, ако си учио...! – опет се засмејао Сава.

Дракула је само слабо завртео главом. Осим што га је болело кад говори, није ни морао ништа да каже јер је Сава добро знао о чему је реч. Дракулина жена Маја била је, а и остала је, Савина сестра од ујака. Кад је Дракула у своје време био почео да јој се удвара, љубоморни братић Сава само што га није убио, али су се с временом спријатељили, па га је Сава, кад су се Дракула и Маја венчали, и запослио у полицији. Претходног лета је Дракула планирао да прода кајсије које је гајио у тастовом воћњаку. Али, увек је ту неко *али* што девојци срећу квари, а како ли тек квари срећу зету који се, уместо да одведе девојку из куће, сам у кућу уселио. И тако, кајсија је родила, али откупна цена испала је тако ниска да је задрти таст, Савин ујак, решио да све кајсије баци у ђубре. Добро, не баш у ђубре, него у ракију, што му дође на исто: од ракије није испало ништа јер је таст, и сам полицајац у пензији, решио да лично руководи печењем ракије о чему, као и о много чему другом, није имао појма.

– Е, ено га пијани сликар! – угледао је Сава прилику која је изашла из кафане и лелујала се ивицом коловоза с фото-апаратом у рукама.

– Мммх – изразио је Дракула своје неслагање са уметничким слабостима, самом уметношћу као послом за доконе и недорасле, а и са тим што Сава обраћа пажњу на оне с којима се не може ништа. Сликара није био возач, није имао пара, а није се ни дрогирао, нити био делинквентан, стара гарда што се каже, напосто није био занимљив ни на који начин.

– Није он глуп човек – побунио се Сава. – Завршио је ту академију, у Београду знају за њега, а неке слике му, бре, висе и по светским галеријама. Слика фреске и иконе. И свашта зна да направи, има златне руке.

– Мммм. Жлатне му од фарбе жа рамове, продаје на пијаци. И жлатне и шребрне и бакарне. Шамо маже! Паметњакович.

– Е, сад! Не можеш ни ти, Дракула, тако. Теби нико не ваља. Да си некад попричо с човеком, видо би да није глуп уопште. Само кад није мортус пијан. Причао ми о томе да постоји хиљадугодишњи кредит.

– Ммм?

– Јесте, попио сам пиће са њим пре неко вече. Па шта, ако сам попио једно пиће нисам постао алкос, није то заразно.

– Мммм?

– Није заразно. Каже сликар, сви сад имају ове кредите – скупџ Сава флајере и махне њима, па их баци на задње седиште. Каже, неко је узео за пољопривреду, неко краткорочни, неко хипотеку, неко се закопао са швајцарцима, ал ово његово што је причао није уопште безвезе. Оно јесте камата велика, али је рата мала. Ко пакла цигара. Ти ставиш неки мали депозит, узмеш велике паре и исплаћујеш то мало сваки месец, исплаћујеш, исплаћујеш и умреш, баш те брига – оставиш деци. А и ниси ни децу нешто нарочито завио у црно, кажем ти мала рата, није им тешко, исплаћују и они, исплаћују, и умру. И онда унуци... И за хиљаду година, шта те брига шта ће да буде. Једино што мораш да имаш минимум троје деце. Ја бих морао мало да наговорим моју Љубицу за треће, али није то тако немогуће ко што изгледа... Кажем ти, лепо се види ко је узео. Не мораш много да мислиш, само погледај шта људи возе. Попа гарантовано. Доктори сигурно узимају масовно. И ови што извозе своје стопут прскане јабуке за Русију, мајку им тровачку! О политичарима да не говоримо. Једино је незгодно што и деца морају да имају по троје деце и унуци и сви даље. Каже сликар да се види ко је пре хиљаду година узео кредит, то су те фамилије што владају. Додуше неки су пропали начисто, ал то зато што су потомци били неозбиљни, имали мало деце, неки нису ни имали децу уопште. Онда, знаш, нема ко да исплаћује даље и онда ти неки, ти шефови, шта ја знам који су, дођу и узму све. Мож да оде кућа на добош, а ти са стране гледаш и није ти јасно зашто је неко пропао. У ствари, све ко и код ових – махне Сава ка задњем седишту и флајерима на кунстдруку – обичних кредита. Ево, ти сад, на пример, кад би узео тај кредит, мого би одма зубе да наместиш и да водиш Мају негде ол инклузив, а? Шта би ти фалило? А сад баш да л ће твојим праунуцима ил чукунунуцима неко да узме кућу, па нека им и узме, не може вечно да се живи на муфте, нек раде и они нешто, јел тако. А не ми овде морамо да џецимо и за Нову годину, жене нам младе, саме, ко зна с ким су...

За разлику од љубоморног и страственог Саве, иначе сталожени и рационални Дракула мирно је и стрпљиво седео и мучио само једну муку – остругане предње зубе и бол који му је севао кроз синусе ка мозгу.

– Нас нико не пита, ми морамо да се мрзнемо да ухватио бар њих пет за једну смену иначе одмах смањење плате, а ни зимске гуме немамо, не дај боже да по овом леду треба неког да појуриш службеним колима...

– Штварно ши ти будала, Шаво! Швако може у швашта да те убеди! Па пре иљаду година нишу, бре, банке ни поштојале! – зашишти најзад Дракула и крене напоље.

– Што си на крај срца, можда није баш иљаду, можда је петсто... Где ћеш?

Дракула, да ли због болова у вилици или због Савине немуште приче која га је нервирала, наједном је притегнуо крагну и изашао из кола. Напољу се, ефикасан и стриктан, одмах устремио на велики црвени волво београдске регистрације и зауставио га. Гледа Дракула у исправе возача, гледа у возача и жену на седишту поред, прошета се напред и назад и – угледа отвор за точење плина. А у дозволи атеста нема. Бинго! Таква и таква ствар, тек је уградио плин, вајка се возач, а жена му се врпољи.

– Не, не, морачу да вас ишкључим из шаобрачаја и да вам напишем пријаву – строг је Дракула, а и свако би био на његовом месту, не отварају се уста у којима су остругани зуби и огољени живци тек тако за цаба, ако боли њега, вала ће болети и кривца. Сава, и сам изашао из кола да ствар буде званичнија, стоји поред и трепће, подржава.

– Чекајте, немојте, дајте да се договоримо – кука возач, али Дракула пет пара не даје и почиње да попуњава пријаву. Кад је већ уписао датум и док уписује презиме у рубрику, из аутомобила излази жена са мобилним телефоном на увету.

– Гошпоцо, вратите се у возило, ви немате право да ижлажите – подвикне јој Дракула.

– Е, добро, ај видимо се увече – говори жена у мобилни телефон. – Ево ти сад један од ових овде твојих па му ти кажи. Хвала ти, поздрави Снежу!

И док се Сава није ни снашао, већ му је у руци мали љубичасти телефон који мирише на кармин, а из њега допире глас начелника који му говори да пусти његове пријатеље, да се то тако случајно десило, да ће човек да уради атест за плин одмах после Нове године, срећни му празници, здраво.

– Али, али, шефе, већ смо почели записник, како ћемо...? – проба Сава да не буде све оно што ће му Дракула после рећи да јесте ако се не побуни и не покуша бар нешто.

– Снаћи ћете се ви некако, не бринем ја за вас – весео је начелник. Веза се прекида. Сава враћа телефон жени, она слегне раменима, климне главом и врати се у кола која убрзо, чим Дракула врати документа возачу, нестају у свом срећнијем свету у којем жене имају мужеве с аутомобилима на плин без атеста, мужеве жене с љубичастим телефонима, љубичасти телефони су пуни бројева утицајних пријатеља на zgodним положајима и тако то.

Пада мрак, пада снег. Седи Дракула за воланом полицијског пежоа и лепо се види да би највише волео да га нема. Седи Сава на сувозачком седишту и петнаести пут гледа у започети записник: 31. 12. могао би се и преправити у 31. 02. кад би фебруар имао 31 дан, али фебруар, мада зна да се одужи, никад нема толико дана. А и да има, година се не може преправити ни у шта јер јој је последњи дан на измаку. А тек цело презиме Поповић, шта тек с њим да ради.

– Поповић, Поповић... Кад би наишо неко други с тим презименом, онда би све било у реду. Да л ми знамо неког другог Поповића? Је л могуће да нико нема тако обично презиме? – вајка се Сава наглас.

– Пп.

– Ма, откуда поп, поп је Вукашиновић.

– Пп – понови резигнирано Дракула.

– Који, бре, поп? Неки од ових нових по селима?

– Жлатар – испљуне Дракула коначно.

– Еееее – обрадује се Сава. – Тачно, Поп је Поповић! Како је њему уопште име? А? Ко би то знао... Ма шта чекаш, терај пред златарску радњу, нећемо да седимо овде и да се молимо да наиђе.

– Шигурно је жатворио, ко ради 31. дечембра увече – каже Дракула тужно, али стартује аутомобил и вози.

– Видиш, то ме код тебе највише нервира, то што си тако малодушан. Увек замишљаш најгоре. Неки ведар човек би помислио да сигурно има неки муж или момак или швалер који је заборавио да купи поклон на време и сад у последњем тренутку јури златара да купи неке ђинђуве.

Док стоје на семафору, румени у лицу од црвеног светла Сава се већ радује јер из даљине види златарев цип:

– Ево, види како се лепо паркирао на зелену површину! Мајку му његову, убио ме бог ако и он није узео онај сликарев кредит, само се разбацује с парама, а и троје деце има.

Кад стигну до ципа, Сава отвара врата аутомобила који Дракула још није у потпуности ни зауставио пред једином јувелирницом у граду. Пи-пи-пи-пи, чује се опомињуће пискање аларма који не дозвољава мангупско понашање. Дракулу то нервира, а Сава пет пара не даје за аларме и све те форе које од полиције праве fine грађане. Откуд полицајци фини грађани, кад је то било: – То ће таман да нам буде за овај записник!

– Куд чеш? – пита Дракула зловољно.

– Идем унутра, нећу ваљда да га чекам. А и морам у WC, стисло ме ваљда од ове зиме. Ти седи ту, сад ћу да га доведем.

Сагиње се Сава да се провуче испод већ напола спуштених решетки златаре, а врата широм отворена. Нигде никог нема, само се из дубине радње чују гласови. Сава, оклизнувши се мало по још мокром, тек опраном поду, шмугне у WC, а оданде још боље чује разговор који се одвија у дубини локала.

– Не могу вечерас, нема шансе! Касно си се сетио... – одрешито златар неког одбија у нечему.

– Светозаре, немој да ме зајебаваш, мораш то да ми урадиш! – каже лепо импостиран мушки глас.

Тачно, Светозар се зове Поп Поповић, сети се сад и Сава.

– Купи неке од ових што имам готове, ево ти ове с дијамантима од девет карата, нису ти ни скупе, за тебе 600 евра – убеђује се златар.

– Не могу, то ми не вреди, женска је удата, не сме муж да јој види ништа ново. Узми дијаманте, извади их из тих канцица и угради их у ове њене старе минђуше што ти дајем, ајде, шта ти је то, пола сата посла – молећив је импостирани.

– Ма, купи јој нове минђуше, откуд ће муж да зна да су нове. Ти мислиш да мужеви гледају такве ствари? Ево, кажи, да ли си ти знао кад је твоја бивша жена куповала неку бижутерију, да ли је то било право камење или кинески стаклићи? Ниси имо појма.

– Добро, добро, мани ти моју бившу, нека њој купује ко хоће, а тако му и треба – насмеје се великодушно импостирани. – Ово је фина жена, озбиљна, не би да ризикује, а и муж јој види више него други мужеви.

– Опа! Па какав је то муж? А? Да не јебеш ти неком пандуру жену? Ко ме, мајке ти? Ко од ових наших уопште има жену за јебање? А? Да није она мала Саве Лопова?

Сави се, у WC-у, од ових речи прекине млаз усмерен у керамику клозетске шоље и направи нешто буке падајући директно на водени чеп. Сава на то и обрати и не обрати пажњу – јесте он Лопов који краде информације, али може бити да је набасао на већег лопова који краде туђе жене, а онда се зна ко од кога ту треба да се крије, а ко има право на праведни гнев. Сав се Сава укочи у прислушкивању.

– Видиш, видиш, мада ја за њу никад не бих помислио? – наставља златар.

Не би помислио ни Сава, иако зна да ти се најгоре ствари десе кад не мислиш.

– Није она. А и није баш да јебем. Ал се надам кад следећи пут дођем да ће нешто да буде. Сутра рано идем натраг за Шведску, зато вечерас мора да падне поклон. Да је нешто подсећа на мене док нисам ту. Да има чему да се осмехне сваки дан. Ајде

буди човек, узми та кљештанца и углави јој ове дијаманте у те њене минђуше.

– Ех, ти га ниси углавио, па сад ја да ти углављујем! Не могу, стварно не могу. Није да нећу, него не умам, бре, ја то да урадим. А радница, видо си, отишла кући, Нова година је...

Још увек скамењени Сава стоји у WC-у и не зна шта би. Прво закопча шлиц, а онда, да се прибере, наслони чело на сопствени одраз у малом прозору који гледа у двориште иза куће. Одроз нестане, као и све остало чему се човек приближи. Уместо себе самог, у разграђеном дворишту оивиченом старим руинираним и новим ружним зградама, сасвим близу прозора Сава види паркиран аутомобил. Најпре не обраћа никакву пажњу на ауто, пребира по глави ко би могао бити гастарбајтер и да ли би стварно могао имати нешто с његовом Љубицом. Одједном, у паркираном аутоу кресне упаљач и Сава лепо види своју сестру од ујака Мају како нервозно припаљује цигарету. Баш Мају. Његову и Дракулину Мају! Мају у коју је био безнадежно заљубљен цело детињство и младост. Сад више није. Није луд. Мају за коју је и крао оне миришљаве гумице у основној школи. Мају која га је – ааааах, опече Саву тако некад то сећање – научила да се љуби у уста кад је он имао дванаест, а она четрнаест. Мају према чијем лику је и намерно и случајно бирао све друге девојке, због које се, шта да се лажемо, заљубио и у своју жену јер јој је била толико слична, само није имала у себи Мајин жар. Ниједна жена на свету га није имала. Жар Мајине цигарете румени се у мраку, а она се врпољи, трља ушне ресице из којих је извадила минђуше да јој неки тамо мамлаз уместо њених, па према томе за Саву непроцењиво вредних стаклића стави неке глупе, безвредне дијаманте. Уздахне Сава дубоко, запалио би и он, али цигарета служи за прекраћивање времена, за доношење одлука и одлагање акција, а он сад мора нешто хитно да предузме. Мора, мора, и то брзо мора, али шта да ради и како да ради? Ако изађе из WC-а могли би га видети златар и наручилац. А ако га и не виде они, видеће га Дракула напољу, шта њему да каже? Мисли, Сава, мисли и – смисли! Сава Лопов, а лоповска је памет брза. Отвори Сава прозорче и наглавачке изађе у двориште, право пред запрепашћену Мају. Улети у ауто и седне до Маје, па јој одмах отме цигарету и повуче дим кроз влажан филтер. Мало му се заврти у глави, добре цигаре Маја пуши, јаче од његових.

– Саво?! Препад ме човече! Јебо те, шта то радиш, манијаче! – и љути се и не љути се Маја док узима своју цигарету назад.

– Шта ја радим?! А шта ти радиш, јебем ли ти сунце блесаво! – жури се Сава, а нити зна пут, нити зна циљ.

– Ево, ништа, ту сам... – пробава Маја да одглуми мир и досаду.

– Ма, где си, будалетино блесава! И с ким си, пизда ти материна курвинска!

– Слушај, Саво, где сам и с ким сам то је моја ствар, знаш. Лична ствар! Не можеш тако са мном да причаш.

– Добро, добро, није ти пизда материна курвинска, него ти је пизда материна смотана! Ко те учио тако смотано да се курваш да може муж да те ухвати на делу?

– Шта причаш ти? – љути се Маја али се мало и забрине.

– Ено ти га муж напољу, не знам како мислиш одавде да изађеш?

– Е, жеби га – схвати и Маја да је ствар озбиљна.

– Слушај, сад ћемо обоје да уђемо кроз прозор. Ја ћу да изађем напоље на улицу и да одвучем Дракулу даље. А ти ћеш да уђеш унутра...

– Нема шансе, онда ће златар да прича...

– Неће, већ је овај твој магарац реко да те још није жебо! Може само да прича да је хтео, ал да му није пошло за руком. А за то те боли дупе. Дакле, ти ћеш да уђеш и да га изведеш напоље, нека ти ништа не купује, нека ти да паре, кажи да ћеш сама да купиш кад идеш у Београд. Онда ћеш да купиш неку бижутерију и да носиш кад ти гастарбајтер долази, а од тих пара ћеш да направиш Дракули зубе, па нек те његови зуби подсећају на гастарбајтера. То је поштено, ако још имало волиш тог Дракулу. Је л га волиш?

– Па, волим га – шмрцне Маја. – Мало. Мислим, не волим га мало, волим га скроз, ал ово је нешто друго...

– Знам, све знам, има тако неки па кад горе – горе за све, а кад не горе – не горе за никог!

И сам би се Сава зачудио својој мудрости, да није сав у зноју и адреналину који га овако није треснуо још од кад је хапсио бившег председника општине и убеђивао га да не скочи са зграде. Извуче, дакле, Сава Мају из аута, угура је у прозор тресући се још више јер Маја има сукњу, а испод сукње не носи хулахопке као нормалне жене, него оне халтере као у филмовима.

– Саво, а како ћу да дам паре Дракули? Шта да кажем одакле ми паре – шапуће Маја.

– Кажи да си искурвала – осмехне јој се Сава глумећи будалу.

– Будало! – љути се Маја.

Сава се нагне и пољуби је: – Ништа се не брини, само узми паре и дај их мени ових дана, остало ћу ја да средим.

Маја му се заверенички осмехне и Сава са ужасом установи да њих двоје, обоје, уживају у суманутој ситуацији која не само

да им није непријатна, него их чини савезницима у животу који је изненадно добио много више смисла него што га је имао. Сава шмугне напоље, стабилно и сабрано, а и онај под се већ осушио и више се не клиза. Док пролази поред златаревог ципа, Сава се сагне, ишчупа задњу регистарску таблицу и, мртав-хладан, као да такве ствари ради сваки дан, убаца је у оближњи контејнер за ђубре.

– Где ши, бре, бог те жаборавио? – забринут је Дракула. – Мишлио шам и ја да уцем, ал ме штварно шрамота од ових жуба, јебем ти жубе. Је л и жлатар пожнаје неког у поличији?

– Ма, не. Него нешто ме, да простиш, притерало, па после, ко велим, некако је недостојанствено да глумим строгоћу, а идем из клозета, па сам одустао.

– Ушран поличајач, штварно не иде – насмеје се Дракула јуначки.

– Него терај ти мало напред према златаревој кући, тамо иза кривине има фино место да се стане. Сад ће он да крене чим затвори радњу, па ћемо тамо да га сачекамо, видим нема задњу таблицу, то ће да буде доста, ако не нађемо још нешто.

Две недеље касније седе Сава и Дракула у колима, на истом оном месту, испред скоро па безимене пуне кафане, где пролази свет, а све неки неупотребљиви за кажњавање због кршења саобраћајних прописа. И свих осталих прописа. Тако је то у малим местима, свако сваког зна, сви са свима имају нешто, кад треба да кажњаваш криво ти што не живиш у велеграду, а опет, кад треба да те казне драго ти што си ту где си. Сава грицка заноктицу на палцу леве руке, покушава да је целу откине кад већ не може да скине с ње бакарну боју спреја који је пре две недеље позајмио од сликара. Ту и тамо покушава да измисли жртву, а Дракула баш ни пет пара не даје за посао. Мљацка, облизује се, сваки час загледа у ретровизору своје нове, крупне ко што су и били, мало коњске, доста вешто направљене зубе. Није Јерменин лош зубар.

– А, какав сам? – пита Дракула Саву.

Сава га одмери, па климне главом: – Ниси лош. Ко да си повраћо, па ти сад боље.

– Што си, бре, ти, Саво, такав? Зар ти нимало није драго што сад изгледам ко човек?

– Мож да изгледаш како оћеш, сви те зову Дракула – подбада га Сава.

– Боље Дракула, него Лопов!

– Да, да, сваком је своје дупе дуња!

– А знаш шта је најбоље, Маја кад год ме погледа, осмехне се. Давно је нисам видо тако веселу – каже Дракула и види се да му је мило. – Него, оног твог пијаног сликара ти да ухватиш, да видимо где се, бре, диже тај хиљадугодишњи кредит. Изгледа да је то истина. Озбиљно ти кажем. Је л знаш ти, моја ташта, ујна твоја, Милка, кад ми дала ове паре за зубе, рекла ми да ником ништа не говорим, ал да су то њој вратили депозит јер је њена фамилија исплатила све до краја. Питали је, каже, да л хоће у дукатима како је дато, а она рекла да су јој еври бољи. И дали јој евре и неки ситниш у бакреним парама. Рекла да ће то да дâ теби, зна да скупљаш. Видо сам их, не знам да л то нешто вреди. Изгледају исто као они твоји дукати с Фрањом Јосифом, само што нису златни.

Сава држи леви палац у песници да му се нокат на палцу не види, никако да бакарну боју којом је своје златнике препрскао истера из заноктице. Није то можда ни морао да ради, ал такав је Сава, прецизан. Зна он да лопов мора брзо да мисли, добро да глуми и да поведе рачуна о наизглед бесмисленим ситницама. Мала истина продаје велику лаж. Мали, бакарним спрејом препрскани дукатићи продали су рационалном Дракули ујнин хиљадугодишњи депозит. Брк му се осмехне:

– Чекај, да л би ти стварно узо тај кредит? То ти ко да узимаш деци од уста и унуцима и праунуцима...

– Па јесте, мало је незгодно, ал лепо није човек паметан на ову скупоћу. А и волео бих Маји да купим нешто за Дан заљубљених, неке минђушице или тако – одговара Дракула себи у ретровизору и осмехне се од ува до ува, чисто да види још једном како му стоје зуби. – Нисам јој ништа купио за Нову годину, нисам имао пара, а и није да нисам, мого сам бар неку ситницу, него, шта знам, ваљда сам био депресиван од тих зуба... А, шта кажеш, нису лоши?

Сава врати палац у уста и задуби се у банкарске флајере у свом крилу: повољни кредити, аха, мало морген, тј. кад бисмо се зафркавали! Све неповољнији кредит од неповољнијег, матер им лоповску – нервира се у себи, ал не треба бити малодушан, никад се не зна кад ће земља да пропадне, кад ће да објаве банкрот, или кад ће да крене инфлација, а онда, кад све пропада, а – зна Сава – у животу увек нешто пропада, најглупље је да си био баш скроз поштен.